

Keď sa Biba zadívala na oblohu, všimla si, že sa blíži clona čiernych oblakov. Vyzeralo to, akoby cestou zhasínala hviezdy.

„Nepôjdeme už dovnútra?“ spýtala sa Biba a objala sa rukami, aby sa zahriala.

„To je dobrý nápad. Dnes večer je na pozorovanie hviezd priveľká tma,“ súhlasil otecko.

Biba ešte chvíľku počkala, kým sa vybrala za oteckom, ktorý už bol pri zadnom vchode. A vtedy začula akýsi zvuk.

Zvláštny zvuk.

Tiché šušťanie.

Biba stuhla a zatajila dych. Napäto počúvala.

Začula to znova, tentoraz zreteľnejšie. Hlavou jej vírili otázky. Je to vietor šepkajúci v konároch? Alebo vari... divé zviera?

V ústach jej vyschlo od zvedavosti. Šušťanie

silnelo a približovalo sa. V kvetinovom záhone vedľa živého plota už dokázala rozoznať nejaký pohyb.

Biba uprela oči do tmy. Na kraji záhona zbadala maličkú siluetu, nie oveľa väčšiu ako Bobiho pískavá loptička. Aby lepšie videla, kľakla si na vlhkú trávu. Silueta mala ňufáčik, štyri miniatúrne nožičky a dve oči ako koráliky. ňufáčik sa jemne chvel

